

LETUŠKA Z ECONOMY

aneb Co na Instagramu neuvidíte

Letuška z economy

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Petra Jirglová

Letuška z economy – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LETUŠKA Z ECONOMY

aneb Co na Instagramu neuvidíte

Petra Jirglová

● ■ **pointa**

Micince. Protože bez ní by nebylo nikdy nic.

OBSAH

Partneři knihy	6
Úvod	9
Bezčasí	10
Pohovor	13
Tak jsem tady	18
Měla bych se učit	21
Konec a začátek	24
Not that glamorous	28
Cesta kolem kousku světa	33
All you need is love	40
Vzhůru nohama	45
Co my letušky nesnášíme	55
Dávám bolševikovi rok, maximálně dva	58
Eine kleine Weihnachten	64
Veg Veg a Mamsir	71
Číňani, Číňani everywhere	79
Prototyp letušky	88
Všechny cesty vedou do Říma	91
Na dovolený doma	97
Pařba v Bangkoku	101
S Hedvikou na tripu	110
Tváří v tvář smrti	120
I cesta je cíl	124
Čaj o páté	132
Když se chce, všechno jde	138
Není všechno zlato, co se třpytí	142
Závěr	145
Poděkování	146

PARTNEŘI KNIHY

Zde je místo pro poděkování partnerům a hlavním sponzorům knihy. Neotáčejte stránky, vím, že ve většině knih to stojí za starou bačkoru, ale já vám o nich řeknu víc.

Milan Seman

Milan mi jako první přispěl částkou 5 000 Kč, protože si myslí, že jsem nejlepší spisovatel od dob Shakespeara. Možná si to nemyslí, ale je to moje knížka a já si můžu psát, co chci. Milan mi vždycky říkal, že bych měla vydat knížku, a byl to on, kdo mi poslal odkaz na Pointu, a já jsem hned ten den vyplnila formulář a všechno to začalo. Milan běhá takový ty dlouhý běhy a pracuje pro OSN a vystudoval chemii v Tokiu, a ON MNĚ pak řekne, že jsem nadaná. Pamatuju si, když jsme se s Milanem seznamovali na nějaký pracovní akci a on se představoval anglicky mluvícímu kolegovi a řekl: „Hello, I am Milan, like the city,“ a já řekla: „Co? Jaký město?“ A Milan řekl: „No... Milán,“ a já řekla: „No jo... jasný.“ Děkuju Ti, Milane, jsi klasa.

Radka Murasová

Moje nejlepší kamarádka a svědkyně, se kterou jsem prožila opravdu všechno možný a známe se už patnáct let a pořád se máme rády a pořád se spolu smějem a voláme si klidně hodinu v kuse. Vypily jsme spolu strašně moc vína a probraly všechno možný i nemožný a Ráďa, kdykoli může, mě podpoří a řekne, že jsem dobrá a skvělá, a nežárli ani nezávidí (jak my ženský máme ve zvyku) a vždycky mi se vším poradí. A teď mě zase podpořila, a navíc finančně, i přesto, že má utrácet peníze za plenky a sunary a odsávačky na prsa

a já nevím co všechno, ale prej se s Pátou dohodly a místo značkovýho bodyčka od Gucciho mi přispěly na knížku. Děkuju vám, holky, zůstaňte tak báječný jako doted.

Pravoslav Krabec

Pan Krabec je milovník létání, letadel, aviatiky a všeho s tím spojeného, je to vyloženě nadšenec a mluví o tom s láskou a vášní (na rozdíl ode mě) a je strašně hezký vidět, že někdo fakt miluje to, co dělá. Pilotuje brigádně (zajímavý, co?) a ještě má svoji firmu na nějaký ohřívadla nebo co. Neznal mě, a přesto mě podpořil, protože se mu líbí, co dělám, líbí se mu, jak píšu, a doufá, že budu slavná a úspěšná. Není to úžasný? Je! Já mu moc děkuju.

ÚVOD

Milí čtenáři,
dostala se vám do rukou zcela osobní zpověď jedné bývalé letušky, které prošla nebem i peklem, zažila to nejúžasnější i to nejodpornější (zahrnuje zvracení i výkaly), co může práce v oblacích nabídnout. Hádáte správně, ta bývalá letuška jsem já. Na začátku všeho byl jeden bezvýznamný blog, který jsem si založila těsně předtím, než jsem odletěla do Dubaje. Všechno ale mělo být jinak, v každém článku jste se měli dozvědět, kam zajít, co vidět a jaké krásy skýtá ta a ta destinace. Nakonec se články pro cestovatele staly naprosto k ničemu a blog začali číst lidé, kteří se chtěli jen pobavit. Bohužel to začala číst celá moje rodina a babičky s hrůzou zjistily, že kouřím, mluvím sprostě a nechovám se vždy tak, jak by se pravá dáma chovat měla. To je ale život, přátelé, a ještě ke všemu můj. V knize se objeví pár trapných a nemístných vtipů a poznámek, trocha rasismu a sexuálních nářezků, špetka pomluv a stereotypů. Na druhou stranu se nejedná o nic šokujícího ani revolučního. Bukowski nejsem, ani Hemingway. Bohužel. Každopádně doufám, že se pobavíte, knihu budete číst s radostí a láskou, a pokud ne, moc to nešířte, přece jenom bych ráda měla nějaké prodeje a naději na možnou spisovatelskou kariéru. Hodně lidí mi v průběhu tvoření tohoto veledíla klepalo na ramena a říkalo: „Péto, jsi vážně skvělá,“ nebo „nikdy jsem nečetl nic tak úžasného,“ nebo „Shakespeare se může jít zahrabat“. Já vím, ale slibuju, že i přes všechny úspěchy, které mě čekají, a přes všechnu slávu a peníze (stačí peníze, slávu nepotřebuju) zůstanu pořád stejná.

S láskou a skromností,
Péťa <3

BEZČASÍ

Jak to dost často v životě bývá, tedy alespoň v tom mém, důležité věci rozhodne náhoda, osud, nebo vám jen tak spadnou do klína. V období, kdy jsem se přihlásila do Emirates, jsem rozhodně neměla pocit, že by se na mě usmála štěstěna. Opak byl pravdou – ono opravdu platí, že všechno zlé je pro něco dobré (to vyprávějte lidem, co si prošli koncentrákem, co?).

Bylo to někdy na podzim 2014, ten rok byl pro mě celej hroznej a jak na houpačce. Měla jsem za sebou konec dlouholetýho vztahu, vyhazov ze školy a skončila jsem v práci. Na všechno jsem se teda vykašlala a jela přes léto na čtyři měsíce zpátky do UK, kde už jsem pracovala. Léto ale uteklo podezřele rychle, a tak jsem si ještě odskočila na kratší pracovní pobyt na Maltu. Jenomže i to samozřejmě skončilo a já se musela vrátit do Prahy a čelit (tvrdý) realitě, a to se mi sakra nechtělo. Musela jsem si zařídit nový bydlení, najít práci a tak nějak vlastně rozhodnout, co s tím životem podniknu.

Bydlení byl největší problém, protože jsem si sice našla jeden krásnej pokojík na Smíchově ve velkém bytě, kde bydlely ještě další dvě holky, ale v den stěhování mi ta coura zavolala, že se jako omlouvá, ale že si to rozmyslely a že místo mě tam půjde bydlet její kluk. What the absolute fuck. Největší podpásovka. Takže já jsem se zabalenýma věcmama s domluvenou dodávkou zůstala stát před barákem a musela se vrátit zpátky do bejvalýho bytu. Vytočená úplně doběla jsem otevřela Facebook a hledala na stránkách spolubydlení nějakou volnou bejvák. Naštěstí minutu předtím vložil David do skupiny inzerát, že hledají člověka do party do jejich luxusního (ehm, ne) sídla na Vinohradech. Okamžitě jsem mu napsala, volala a druhý den jsme se sešli. Pamatuju si, že jsem byla trochu zoufalá, a dokonce jsem se strašně

vyparádila, jako kdybych měla jít na nějaký pracovní pohovor. Potřebovala jsem ASAP bydlet. David s sebou na schůzku přivedl Terku, já vyzařovala inteligenci a sebevědomí, udělala jsem pár nevhodných rasistických vtípků a okouzila oba natolik, že jenom tejden váhali, jestli mě schválit, ale když jim vypadli další tři lidi, byla jsem jasná volba! Nastěhovala jsem se do krásného podkrovního pokoje vinohradského bytu, kde teplota na základě ročního období fluktovala mezi -2 a +37 stupni Celsia.

Z nejhoršího životního období jsem nenápadně přecházela do toho nejkrásnějšího. Na bytě nás bylo pět ve čtyřech pokojích, společným obývacím a parodii na kuchyň.

Byla strašná sranda a taky byla půlka října. Na práci jsem nijak netlačila, měla jsem peníze, který jsem si tvrdě vydělala prací v Anglii a pak na Maltě, tak proč pracovat, když můžu všechny úspory utratit za jídlo a za párty. Začala jsem znova (už asi po pátý) chodit do školy s jednoznačným cílem – musím to dodělat! A všichni víme, jak to vlastně dopadlo... haha.

Tak příjemně jsem se plácala odnikud nikam a přemýšlela jsem, kam se pohnu dál. Měla jsem otevřený dveře do celého světa, bylo mi pětadvacet a byla jsem asi poprvý (a naposledy) bez jakýchkoli závazků a bez očekávání. Když jsem odjížděla z Malty, s mojí „šéfovou“ Steffi jsme se domluvily, že si zjistíme všechno o práci na zaoceánské lodi. Pár mých kamarádů, se kterými jsem pracovala v Americe, to mělo za sebou, a i když se všichni shodli na tom, že je to strašná makačka, všem se to líbilo a vydělali si spoustu peněz. To je ono, to je pro mě – cestovat a dostat za to zapláceno, to je můj sen. Ale osud si s tím trochu pohrál.

Jednoho chladného listopadového večera jsme se sešli s pár kamarádama na večeři v Grossetu na Míráku, a potom co jsem jim zdlouhavě odříkala předchozí odstavec, se mě Iveta zeptala, proč to nezkusím jako letuška, že zrovna mají otevřený pozice a dělají nábor. Vzhledem k tomu, že jsem se

bála lítat (opravdu jsem se bála), jsem nad tím mávla rukou, že to není nic pro mě. Každopádně po pár skleničkách jsem vše viděla mnohem přívětivěji a i přes společenskou únavu jsem ještě ten večer otevřela počítač a hledala informace o práci v oblacích (no, musela jsem to aspoň jednou použít). Našla jsem blog The Dubai Diaries a bez přehánění musím říct, že ten blog mi vlastně změnil život. Doslova. Ne že by byl nějak úžasněj a přelomovej, ale psala ho holka, co pracovala jako letuška v Dubaji, a psala ho tak hezky a mile a dávala tam krásný fotky a já jsem dva dny nevylezla z postele a hltala každý slovo, co napsala. Sálala z toho pozitivní energie, Rachel, která to psala, byla tak strašně příjemná, normální a vděčná, že o všem psala v superlativech, a já nabyla dojmu, že není lepší práce než práce letušky (tomu se zasmějeme později). Po přečtení všech článků jsem měla jasno! Musím do Dubaje za každou cenu! To je to ono, a jestli se tam nedostanu, tak umřu.

Následovala dlouhá rešerše ostatních blogů, tipů a rad, jak se tam dostat, co pro to udělat a vše kolem toho. S každým dalším přečteným článkem jsem cítila větší a větší jistotu, že je to to pravé ořechové.

Nemůžu uvěřit, co všechno se za poslední tři roky stalo.

POHOVOR

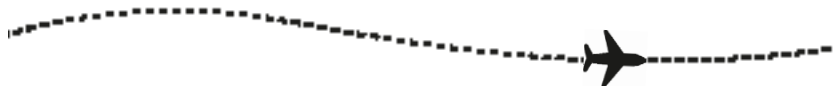
Na přijímací pohovor jsem se nijak zvlášť nepřipravovala a nestresovala jsem se. Teda to jsem si aspoň myslela. Všechno se změnilo ve chvíli, kdy jsem prošla prvním kolem.

Když jsem se teda rozhodla, co budu dělat dál – poletím do Dubaje a dobudu celý svět –, začala jsem řešit formality. Musela jsem poslat životopis, osobní informace, motivační dopis a fotky. Na fotky jsem si pozvala profesionálního fotografa Rádu s profesionálním foťákem v mobilu s lehce naprasklou čočkou. Ano, fotky byly naprosto úchvatné a dokonalé, s trendy retro lookem z východního Německa 70. let. Připadala jsem si na nich jak ženská verze Rona Jeremého. A to jsem byla oblečená, samozřejmě. Nedalo se ale nic dělat, fotky s naprosto příšerným nasvícením a bílou imitací kožešiny z IKEA, která zakrývala předěl mezi fialovým kobercem a šedobílou zdí, musely do světa. Pokud je pravda, že se nemáte oblíkat pro práci, kterou máte, ale pro práci, kterou chcete, tak jsem chtěla nejspíš pracovat na poště na Ukrajině. Co si pamatuju, dost jsme se u pořizování těchto skvostů nasmáli. Mám ale takový pocit, že tyhle fotky měly sloužit jenom jako ověření, zda kandidát nemá třeba dvě hlavy nebo jenom jedno oko, protože některý lidi, co přišli na ten open day, rozhodně nepatřili na přehlídkový mola.

Konečně mi přišla oficiální pozvánka na assessment day v hotelu Don Giovanni v Praze. S sebou: životopis, pasové fotky a dress code business attire. Příprava u mě klasicky nulová a fotky jsem pořizovala ten den v sedm ráno v tý fotobudce v metru na Ípáku. Musela jsem si jít dát do mekáče kafe, abych poprosila paní o nůžky, abych ty fotky mohla rozstříhat. Ta ženská v McCafé mi úplně vážně řekla, že mi nůžky půjčit nemůže, že je to vražedný nástroj a nemůže riskovat, že bych byla třeba terorista. Opravdu použila výraz terorista. Mám asi metr dvaasedesát, měla jsem drdol,

podpatky a byla jsem asi nejslušněji vypadající člověk, kterýho v tom mekáči za posledních dvanáct hodin viděli. Na chvíli jsem oněměla, ale vyndala jsem fotky jako důkaz pracovního pohovoru. Po chvíli se umoudřila, protože měla jiný bod zájmu – bezdomovce, co vybíral zbytky z táců na stolech.

Poznámka pro všechny násilníky: Jako místo zločinu si vyberte jiný McCafé než na Ípáku, tam mají hodně hustý zaměstnance.

Ze stanice metra Želivského jsem klasicky vybíhala jen tak tak, za tři minuty osm. V podpatcích a s nevalně držícím drdolem se neběhá zrovna nejlíp, ale na nějakým fóru jsem četla, že aerolinky si až nesmyslně potrpí na dochvilnost (což je pravda), tak jsem měla nahnáno a utíkala jsem, co to šlo. Naštěstí foyer bylo plný kandidátů a mého pozdního příchodu si nikdo nevšiml. Čeho jsem si ale všimla já, byl fakt, že ÚPLNĚ VŠICHNI měli bílou halenku/košili a černou sukni/kalhoty. Já měla sytě oranžovou halenku se zipem vepředu (velmi trendy) a stříbrno-hnědou sukni (o poznání méně trendy). Dost mě to vyděsilo a začala jsem pročitat lejstra s instrukcema, jestli se tam nepíše, že kromě sukně po kolena a halenky je předepsaná taky barva. Nenašla jsem ani zmínku o tom, že člověk nemůže projevit cit pro módu, ale i přesto jsem se cejtila dost nervózně, protože zrovna tady vyčnívat z davu nechcete.

Opřená o zábradlí jsem rozdejkávala ten ranní půlmarton a říkala jsem si, „je to jedno, mně na tom nezáleží, kdo by taky chtěl pracovat v Dubaji, je to tam hnusný a je tam vedro a smrdí to tam,“ až mě z mého pozitivního myšlení vyrušila Evka: „Ahoj, ty jsi Petra, co?“ Jaká to byla náhodička a jak jsem se v ten moment uklidnila, že tam mám někoho známého. Už jsem se jí nepustila.

Celý ten den byl rozvržený do několika kol. Po každém kole vyvěsili na dveře nástěnku s čísly, která se dostala do dalšího kola. Nejdřív bylo ale úvodní slovo recruiterky, která řekla pár základních informací o Dubaji a společnosti. Na závěr byl volný prostor pro dotazy. Nechtěla jsem, aby výjimečně někoho vyhodili hned po introduction, a tak jsem nechala ruku dole. Měla jsem předsevzetí, že si každé slovo pečlivě rozmyslím, což nedělám nikdy.